

KATHERINE CENTER



ROMAN

THE SHIPPERS

De bruidsjurk van mevrouw Richmond bezorgde me jeuk.

Het soort jeuk dat al het andere overschaduwde.

En ik kon me er niet van bevrijden.

En dat was puur mijn eigen schuld.

Het probleem was: ik trouwde eindelijk met haar zoon Pearce – mijn vriend uit de tijd dat we allebei wiskunde studeerden. Pearce Richmond: het prototype van de Volmaakte Man. Hij was onbereikbaar, en ik kreeg hem te pakken. Hij was onstuitbaar, en ik stopte hem. Hij was ontembaar, en ik reed met hem de zonsondergang tegemoet.

Bij wijze van spreken.

En toen, in een vlag van irrationele jubelstemming als pasverloofde, had ik erin toegestemd om op de bruiloft zijn moeders trouwjurk te dragen. Ik weet zeker dat het synthetische kant dat nu mijn hals smoorde, dertig jaar geleden het nieuwste van het nieuwste was geweest. Maar nu, nadat het zo lang opgeslagen was geweest, was het vergaan tot een schijfcactusachtige textuur die me gegarandeerd uitslag over mijn hele lijf zou bezorgen.

Huiduitslag. Op mijn trouwdag.

Ik voelde de microvezels in mijn huid boren.

En, ja... Ik zei inderdaad 'hals'. Deze wanstaltige bruidsjurk had een hondenhalsbandachtige kanten boord, die verbonden was met een soort befje van nog meer kant, dat verbonden was met een lijfje met een hartvormige halslijn dat het hele zaakje omhooghield. En met 'het hele zaakje' bedoel ik de meest vormeloze, zogenaamd sprookjesprinsesachtige, met een tot op de vloer reikende ballonrok uitgedoste jurk aller tijden.

Het was een soort karikatuur van een bruidsjurk.

Een karikatuur die de moeder van Pearce weigerde te laten vermaken. Zelfs met een handvol in de plooiën verborgen veiligheidsspelden viel hij nog altijd zo ruim dat hij zonder de halsband zo van mijn lijf zou glijden. En de bombastische rok was zo vreselijk bombastisch dat het was alsof ik een van Maria Von Trapps gordijnen droeg – als gordijn.

Als je een vuurtje onder me zou aansteken, zou ik opstijgen als een luchtballon. Serieus.

Maar er viel niet aan te ontsnappen.

Letterlijk.

Want toen ik hem dichttriste was de rits bij de halsboord blijven steken in mijn haar, en nu zat hij vast. Mijn moeder had mijn haar losgeknipt, maar nu zat de schuiver muurvast, alsof we hem vastgelijmd hadden. Precies bovenaan.

Ik zou in dit ding verstrikt blijven zitten tot Pearce – of, ik was op dit moment echt niet meer kieskeurig: wie dan ook – hem van me afscheurde.

Hoe eerder, hoe beter.

In theorie was dit de mooiste dag van mijn leven. In theorie zou ik van ieder moment moeten genieten. In theorie was dit het hoogtepunt van menselijk geluk.

In werkelijkheid?

Werd ik gek van de jeuk.

Om nog maar niet te spreken van de pijn onderaan mijn achillespezen, van de blaren van mijn nieuwe schoenen. Schoenen die ik van de moeder van Pearce per se had moeten dragen.

Mijn hersenen drongen erop aan om een lijst van alle beledigingen bij te houden: een uiterst bazige aanstaande schoonmoeder. Huiduitslag die zich steeds verder uitbreidde. Twee blaren. En een jurk die me deed twifelen aan mijn menselijke waardigheid.

Ja, ik kon nu al niet wachten tot deze dag voorbij was.

En dan had ik het nog niet eens over de locatie: een kerk die gebouwd was in de jaren zestig, waarbij ze vergeten waren ramen te plaatsen, met werkelijk overal in het gebouw tl-balken

in plaats van warm witte verlichting, en een vreemde obsessie met beige voor de aankleding.

Compleet teleurstellend voor een bruiloft, toch? Béige?

Ik weet niet wat kleurenvreugde is, maar het is zeker geen beige.

Maar hier waren we dan.

Zelfs mijn boeket van ‘champagnekleurige’ rozen kon door- gaan voor beige.

De ceremoniemeester, mevrouw Allen, was zevenhonderd jaar oud. Als zwaarmoedige vrijwilligster van de kerk – waar de oudere Richmonds ook getrouwd waren – en als medelid van hun countryclub, had mevrouw Allen me al de hele dag nauwelijks verdragen.

Nu, terwijl ze me het kerkportaal in dirigeerde, waarbij haar vingers vlak boven mijn telefoonbotje in mijn elleboog knepen, drong het plotseling tot me door dat ik moest plassen.

Ik keek even naar de beige deur die naar de beige kerkzaal leidde voor mijn beige bruiloftsdienst.

Kon ik het niet gewoon ophouden? Want het was zestig se- conden voor de aftrap. Het tempo zat er goed in.

Maar alleen al het opmerken van mijn volle blaas leek het alleen maar erger te maken.

Vanuit het niets was mijn blaas niet alleen vol, maar hij stond op knappen als een overvolle waterballon.

Waarom had ik dat niet eerder gemerkt? Waarom moest ik wachten tot we nog maar een paar seconden van het startpistool waren? Ik droeg een jarretelgordel van Italiaans kant, nota bene!

Ik kon het mezelf ook nooit makkelijk maken, hè?

Mevrouw Allen stond op het punt me de kerkzaal in te duwen toen ik plotseling bleef staan en haar met een verontschuldigend lachje aankeek.

‘Het spijt me. Ik moet nog even vlug naar het toilet.’

Mevrouw Allen schudde vol afgrijzen haar hoofd, alsof dit het ergste was wat ze in al haar zeven eeuwen gehoord had. ‘Maar de organist begint al bijna met het intredelied,’ wierp ze tegen.

‘Kunt u hem niet even laten wachten?’ vroeg ze.

Dat idee stond haar helemaal niet aan. Ze trok een gezicht alsof ik echt een neurotische bruid was.

Maar toen drukte ze op het knopje van haar portofoonootje en zei: ‘Tony, je zult nog even moeten wachten met het intredeliel. We hebben hier een zwakke blaas.’

Terwijl ik naar het damestoilet hobbelde, wist ik niet of ik het zo leuk vond om een ‘zwakke blaas’ genoemd te worden, alsof dat mijn hele identiteit was. Maar ik had geen tijd om er tegenin te gaan. Ik had elke seconde nodig om te worstelen met die kanten jarretelgordel.

Op de een of andere manier klonk de orgelmuziek in de toiletruimte harder, omdat het met al die harde oppervlakken meer rond galmde.

Terwijl ik me in het toilethokje in allerlei bochten wrong om mijn ondergoed omlaag en die enorme ballonrok omhoog te krijgen, kwam ik tot de slotsom dat ik echt niet van orgelmuziek hield. Het was te hard, en het smeerde alle noten aan elkaar. Ik kreeg er gewoon kortsluiting van in mijn bovenkamer. Bovendien klonk het gewoon altijd een beetje sinister.

Alsof er elk moment iemand uit een doods-kist omhoog kon komen of zo.

Niet kwaad bedoeld naar de organisten van de wereld. Maar zo was het gewoon. Een orgel was wel het laatste instrument dat ik ooit zou hebben gekozen voor mijn bruiloft.

Zou een mooie kleine vleugel zo erg geweest zijn?

Hoe meer ik erover nadacht, hoe kwader ik werd.

Niets aan deze bruiloft was wat ik wilde. Alles was tot in het kleinste detail bepaald door mevrouw Richmond. Zij had de locatie uitgekozen, en het kleurenpalet, en de bloemist, en de cateraar.

Iedere keer als ik iets voorstelde, torpedeerde ze het met dat overdreven ‘Echt?’ waardoor ik er onmiddellijk achteraan zei: ‘Tenzij u een ander idee hebt.’

Spoiler alert: Ze had altijd een ander idee.

Wat kan ik daarop zeggen?

Ik wilde dat ze me aardig vond.

Bovendien was het een drukke tijd in mijn familie als het ging over bruiloften. Mijn zus Ashley ging dit jaar ook trouwen. Zes weken na mij, op een cruiseschip nog wel. Mijn moeder had dus al meer dan genoeg aan haar hoofd. Ze was dolblij dat mevrouw Richmond het allemaal wilde doen. En elke keer als mevrouw Richmond de duurste optie koos, zei ze tegen mijn moeder: ‘Maak je geen zorgen. Wij leggen het verschil wel bij.’

‘Jij krijgt zo wel een veel luxere bruiloft,’ zei mijn moeder steeds. ‘Wij zouden nooit bijgesprongen zijn voor dat margaritabuffet.’

Dat was waar.

Maar nu, op mijn langverwachte Grote Dag, stikte ik bijna in alle vreselijke keuzes waarmee ik ingestemd had.

Niet dat dat wat uitmaakte.

Dit gebeurde, of ik het nu leuk vond of niet.

Terwijl ik bij de wasbak mijn handen waste, bekeek ik mezelf eens goed in de spiegel. De haarstyliste voor wie mevrouw Richmond betaald had, had mijn haar opgestoken en stijf gespoten met glitterlak, die mijn vaal blonde kleur moest ‘opfleuren’. En praat me niet van de visagiste, die me letterlijk met een spuitpistool met foundation had bewerkt om mijn sproeten te bedekken, een kleur oogschaduw had gebruikt die mijn ogen volgens haar beslist ‘minder hazelnootkleurig’ zou maken en daarna zeker vijf minuten bezig was geweest om mijn wenkbrauwen groter en donkerder te maken. Toen ze de stoel omdraaide naar de spiegel, hapte ik naar adem. En niet op een goede manier.

‘Kunnen we... de wenkbrauwen niet aanpassen?’ vroeg ik.

De visagiste en mevrouw Richmond keken verwonderd.

‘Het is een beetje... Fozzie-Berachtig?’ probeerde ik uit te leggen.

‘Dit is de trend,’ legde de visagiste uit. ‘Zo zie je er jonger uit.’

Mevrouw Richmond knikte instemmend.

Móest ik er op mijn zesentwintigste jonger uitzien?

Het maakte niet uit. Ik zou het niet durven om tegen mevrouw Richmond in te gaan op haar trouwdag.

Pardon, mijn trouwdag.

En nu stond ik me hier in deze beige kerktouiletruimte op te nemen als bruid. En het enige wat ik zag waren wenkbrauwen.

Werd die orgelmuziek nu nog harder?

Tijd om te gaan. Iedereen zat op me te wachten.

De bruidsmeisjes stonden inmiddels voor in de kerk op een rijtje. Mijn moeder – die vannacht tot twee uur bezig was geweest met het vullen van geschenktasjes – zat al op de eerste rij met haar polscorsage om. Mijn oma Dodie droeg een parelketting en hakjes. En mijn vader – de werkverslaafde ex-mariniër – die bij iedere familieaangelegenheid schitterde door afwezigheid, zou me naar het altaar leiden.

Dit gebeurde echt. Het was tijd om mijn wenkbrauwen naar de kerkzaal te brengen.

Je hebt gewoon koudwatervrees, dat is heel normaal, zei ik tegen mezelf, terwijl ik me door de gang terug haastte. Die lichte misselijkheid? Dat was een goed teken. Het betekende dat ik wist wat ik deed, en dat ik het serieus nam, en dat ik dapper mijn toekomst tegemoettrad.

Wie voelt zich niet misselijk op grote levensmomenten?

Het was geen alarmbel. Het was een eerbetoon aan mijn aanstaande leven.

En deze verrekte jeukjurk ook.

Dat was precies wat ik dacht toen ik het kerkportaal bereikte. Dit was in alle opzichten een moment dat mijn leven veranderde. Over twintig minuten zou alles voorbij zijn en zou ik een metamorfose hebben ondergaan – en dan bedoelde ik niet alleen dat ik van hoofd tot voeten bedekt zou zijn met huiduitslag. Deze ene stap zou me veranderen van JoJo Burton, de aan bindingsangst lijdende en beruchte vriendjesdumper, in Josephine Richmond: gelukkig, wettig en onmiskienbaar verbonden.

Twintig minuten om mijn hele persoonlijkheid drastisch te veranderen. Makkie.

We hadden het vooraf getimed met de predikant.

Of, eigenlijk... misschien iets meer dan twintig minuten.

Want net toen ik mevrouw Allen het ‘vooruit-met-de-geit’-seintje wilde geven om eindelijk het intredelied in te zetten... vlogen allebei de zijdeuren van het kerkportaal met een zoevend geluid open, zodat de beige ruimte opeens baadde in een gouden zonlicht.

En in dat zonlicht liep een kerel naar binnen.

Een kerel die geen pak droeg, zoals alle anderen.

Een kerel met een rugzak op zijn rug, alsof hij net uit de Franse Alpen kwam.

Een kerel met een verwilderde baard en ruig haar... die, toen mijn ogen zich aan het felle licht aangepast hadden, erg veel – griezelig veel zelfs – leek op mijn jeugdvriend Cooper Watts. Die het beslist niet kon zijn. Want mijn oude vriend Cooper had mijn huwelijksuitnodiging al zeer beslist en overduidelijk afgeslagen en op het antwoordkaartje wel tien keer omcirkeld dat hij tot zijn spijt moest weigeren, en er met de hand aan toegevoegd:

‘Trouw niet met die loser. Dit is een boycot.’

2

Andere redenen waarom deze figuur gewoon niet Cooper kon zijn:

Cooper woonde in Londen.

Cooper praatte niet meer met me.

Deze gast was veel eh... stoerder dan iedere versie van Cooper die mij bekend was.

Cooper wist heel goed dat hij mijn moeder niet in de stress moest laten schieten door onuitgenodigd een bruiloft binnen te vallen waarbij zij als gastvrouw optrad.

In tegenstelling tot deze bergbewoner kon Cooper geen volle baard laten groeien.

Tenminste, de laatste keer dat ik hem zag niet. Wat, toegegeven, vier jaar geleden was, vlak na ons afstuderen. Maar we hadden vanaf ons achtste tot ons tweeëntwintigste tegenover elkaar gewoond. Ik wist vrij zeker dat ik Cooper er overal zo tussenuit zou kunnen pikken.

En juist daarom was ik zo stomverbaasd.

Was het Cooper?

Nog even terug naar de nieuwe lichaamsbouw: de Cooper die ik kende had geen brede, stevige, olympische-turner-achtige schouders. Hij had niet het soort spieren die je door een T-shirt en ónder een rugzak kon zien. Hij had geen onderarmen die op zoek leken naar iets om fijn te knijpen, of een manier van staan alsof de vloer van hem was, of een mannelijke uitstraling die iedereen – en ik al helemaal niet – abrupt zou laten stilstaan.

De Cooper die ik kende – de Cooper met wie ik om en nabij tien jaar van mijn leven iedere dag opgetrokken had – was een

jóngen. Deze Franse Alpen-wandelaar die onuitgenodigd mijn bruiloft kwam binnenvallen was...

Een man.

Onmogelijk.

En toch.

Mijn hersenen zeiden ‘nee, hij kan het niet zijn’, terwijl ieder ander deel van me zei ‘eh... hallo? Hij is het beslist’. Ik voelde me net een jachthond in een bevroren pose, met mijn neus in zijn richting. Er viel hier iets te zien. Iets belangrijks. Heel even vervaagde de rest van de wereld tot alleen wij tweeën overbleven.

De orgelmuziek stierf weg. Mevrouw Allen vervaagde. De jeuk stopte.

Het enige wat ik zag was deze volkomen vreemde, die ik al kende.

Ik deed een stap naar hem toe. ‘Cooper?’ vroeg ik, terwijl ik nog wat beter keek.

Hij kon het niet zijn.

‘Hé, Joey,’ zei hij. ‘Fijne trouwdag.’

Goeiedag!

Hij was het wel.

Normaal gesproken begroette Cooper me door een arm om mijn nek te slaan en me in een hoofdgreep te klemmen. Maar dat deed hij nu niet – nog niet.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Je boycotte me! Dat schreef je zelf.’

Cooper haalde zijn schouders op. ‘Ik heb me bedacht.’

‘Als mijn moeder erachter komt, ben je nog niet jarig,’ zei ik, een kreet uit onze jeugd oplepelend.

Maar Cooper schudde zijn hoofd. ‘Ik heb haar gemaild. Ze vond het goed.’

‘Dát vond ze niet goed,’ zei ik, wijzend naar zijn bergbewonersoutfit. ‘Je ziet er afschuwelijk uit.’

Het zou kunnen dat ik loog.

Hij zag er alleen afschuwelijk uit, als ‘afschuwelijk’ ook heel, heel... verrassend sexy betekende.

Ik haalde diep adem om mezelf te vermannen.

Dit was C ooper. Die altijd boven op me ging zitten en dan een wind liet.

Maar op dat moment sloeg Cooper die donkerblauwe ogen naar me op en keek me recht aan.

Er ging een schokje door me heen. Alsof ik op de een of andere manier een deurbel was en hij... bij me aanbelde.

Had ik net ook maar iemand ervan proberen te overtuigen dat Cooper er afschuwelijk uitzag?

Zelfs Cooper geloofde het niet. Hij keek me aan op een manier die ik alleen maar kon omschrijven als flirterig en zei: 'Leugenaar.'

Nu was hij te ver gegaan.

Onuitgenodigd – en te laat – in wildkampeerdersoniform en met al die spieren mijn bruiloft binnenvallen was  en ding. Maar vervolgens met me flirten was iets heel anders.

Dit was een joch met wie ik druiven had ontveld, zodat we ze 'oogbollen' konden noemen. Dit was een joch dat me uitgedaagd had om een spaghetti'sliert op te zuigen in mijn neus. Dit was een joch dat gelatinesnoepjes in de lucht spuugde, zodat ik ze in mijn mond kon opvangen.

Flirten was allang niet meer aan de orde.

'Wat doe je hier?' vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. 'Mijn oudste vriendin gaat trouwen.'

'Dus?'

'Dus ik hoor hier te zijn.'

'Je hebt me duidelijk laten weten dat je niet kwam. In niet mis te verstane bewoordingen.'

'Ik was een hufter.'

'Ja, dat was je zeker.'

'Het spijt me,' zei Cooper.

'Nee, het spijt je helemaal niet.'

Ergens, in een ver land, wachtte een stokoude dame die mevrouw Allen heette op me om de zaal binnen te gaan.

Maar hoe kon ik dat doen nu Cooper een stap naar me toe deed en me van top tot teen opnam?

ACHT DAGEN. EÉN CRUISESCHIP. TWEE MANNEN DIE HAAR HART HOPELOOS UIT KOERS BRENGEN.

JoJo is niet bepaald een ster in de liefde. Haar eigen bruiloft eindigde in flauwvallen en vluchten, maar dit keer heeft ze een plan. Tijdens de huwelijkscruise van haar zus wil ze Finn, haar allereerste liefde, aan de haak slaan om te bewijzen dat een happily ever after ook voor háár is weggelegd. En wie kan haar daar beter bij helpen dan Cooper, haar jeugdvriend? Hij heeft tenslotte nog wat goed te maken nadat hij ooit genadeloos haar hart brak en uit haar leven verdween...

Cooper blijkt niet alleen de perfecte wingman, maar ook nog eens de ideale kandidaat om Finn jaloers te maken. En dus volgen er dagen vol overdreven geflirt, slowdansen, romantische duetten en een gedeelde hut om de schijn op te houden. Maar hoe langer ze doen alsof, hoe meer vragen er bij JoJo komen bovendrijven. Waarom liet Cooper haar in de steek? Waarom is hij nu ineens terug? En waarom voelt doen alsof bij hem gevaarlijk echt?

KATHERINE CENTER is *New York Times*-bestsellerauteur van feel-goodromans met veerkrachtige personages, een flinke dosis humor én een diepere laag. Haar romans *The Lost Husband* en *Happiness for Beginners* werden verfilmd.



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302



9 789029 740920